

Inhoud

Inleiding - Dansen in de coulissen	
De nalatenschap van de Vader	11
1. Dat is mijn zoon!	
Het hart van de Vader	15
2. Effectballen en ploegendienst	
De uitmuntendheid van de Vader	25
3. De Marshall-vliegtuigramp	
De genade van de Vader.....	39
4. Wie is dat meisje?	
De trouw van de Vader	51
5. Nooit een vreemde ontmoet	
De uitnodiging van de Vader.....	63
6. Liefde voor de gebrokenen van hart	
De redding van de Vader	73
7. Intens aanwezig	
De gemeenschap van de Vader.....	83

8. Laat ze maar wat horen!	
De roep van de Vader	101
9. Als ik een greintje goedheid bezit	
De liefde van de Vader.....	113
10. Deze stoffige weg bewandelen	
De kracht van de Vader	125
11. Geen evenement, maar een ervaring	
De gerechtigheid van de Vader.....	137
12. Koren en zangers	
Het gesprek van de Vader.....	151
13. Zoete koekjes en 'wifflebal'	
De erfenis van de Vader	163
14. Ik laat u los	
Het huis van de Vader	175
15. Je bent een meesterwerk	
Het aanbod van de Vader.....	187
Dankbetuiging	197
Over de auteurs	199

Inleiding

Dansen in de coulissen

De nalatenschap van de Vader

Mijn vader was mijn held. De aardigste, vriendelijkste man die ik ooit heb gekend. De persoon in mijn leven die voor mij altijd de meeste gelijkenis met Jezus heeft vertoond, en die beginselvast de eigenschappen van mijn Abba Vader heeft weerspiegeld.

Nog voordat ik in de muziekwereld ook maar enige bekendheid had, was mijn vader al mijn grootste fan. Ik spreek hier over de tijd dat ik als tiener in mijn woonplaats Kenova, West Virginia, in garagebandjes speelde.

Ook al is hij nu in de hemel, mijn vader, Paul Smith, is nog steeds mijn held.

Tweeënveertig jaar lang heeft mijn vader bij de Ashland Oil Refinery in Catlettsburg, Kentucky, in ploegendienst gewerkt. Twee keer per dag stak hij de grens tussen West Virginia en

INLEIDING – DANSEN IN DE COULISSEN

Kentucky over, een ritje van slechts tien minuten van en naar zijn werk. Zelfs als hij ziek, gewond of moe was, stond hij al die jaren op zijn post. Zijn arbeidsethos en betrokkenheid bij zijn collega's werden alleen overtroffen door zijn liefde voor zijn God en ons gezin.

De herinneringen aan het leven, de woorden en de wijsheid van mijn vader draag ik als ouder en grootouder voortdurend met me mee. Met mijn moeder, mijn zus Kim en haar gezin, en mijn vrouw Debbie en onze vijf volwassen kinderen en alle kleinkinderen wonen we met vier generaties vlak bij elkaar. Ik voel me enorm dankbaar dat ik deel uitmaak van een lange lijn van liefde en godvrezende nalatenschap, en dat allemaal dankzij de genade en barmhartigheid die Jezus onze familie heeft betoond.

Op oudere leeftijd kreeg mijn vader te maken met dementie. Vijf jaar lang, tot zijn overlijden, streed hij tegen deze ziekte. Tijdens het eerste jaar van zijn ziekte zong hij bij concerten uit volle borst mee en stond hij in de coulissen te dansen. *Ja, hij stond letterlijk op mijn muziek in de coulissen te dansen.* In die periode tussen de eerste symptomen van de ziekte en voor hij aan huis gebonden was, kwam er bij de muziek van zijn zoon een kinderlijke eigenschap in hem naar boven. Mijn vader stelde zich altijd voor aan de mensen om hem heen en vroeg vervolgens: 'Weten jullie wie die man is, daar op het podium?' Daarna

DE NALATENSCHAP VAN DE VADER

vertelde hij hun hoe de relatie in elkaar stak. Wanneer ik vanaf het podium naar de voorste rijen keek, straalde mijn vader altijd helderder dan de op mij gerichte schijnwerper.

Mijn vader overleed in november 2015. Ik mis hem nog steeds. Rouw kent geen tijdslimiet. Maar zijn leven lang liet hij mij dagelijks een glimp van God zien. Natuurlijk had hij zo zijn tekortkomingen – dat geldt voor alle stervelingen – maar bij hem heb ik daar bar weinig van gezien. Van mij als zoon verwacht je natuurlijk een dergelijke uitspraak, maar écht iedereen die Paul Smith bij leven heeft gekend, in welke hoedanigheid ook, zal je precies hetzelfde vertellen.

Al snel na het overlijden van mijn vader kreeg ik het verlangen om, aan de hand van verhalen uit onze reis als vader en zoon, alles wat hij mij had geleerd, te vertellen; hoe hij mij heeft geïnspireerd en bemoedigd, en hoe hij elke dag rustig zijn gang ging om mij te vormen tot wie ik ben geworden. Met de verhalen over mijn aardse vader wil ik ook vertellen hoezeer onze Vader in de hemel het leven van mij en mijn vader, heel ons leven lang heeft geleid en gevormd.

Op deze bladzijden wil ik jullie deelgenoot maken van de lessen die ik van mijn vader heb geleerd en hoe die verbonden zijn met de waarheden over God, mijn Abba Vader, waarin ik ben gaan geloven; principes en beloften van de twee belangrijkste en krachtigste invloeden in mijn leven en werk.

1

Dat is mijn zoon!

Het hart van de Vader

Tijdens mijn jeugd in Kenova, West Virginia, coachte mijn vader mijn honkbalteam. Het maakte niet uit hoe ik speelde, hij vond mij altijd geweldig. Ook als dat echt niet zo was. Tijdens een van de wedstrijdseizoenen presteerde mijn team het om zestien wedstrijden te spelen en er vijftien te verliezen. Bij de eerste wedstrijd het jaar erop deed mijn vader ons team een belofte: wonnen we een wedstrijd, dan gingen we met z'n allen naar de Dairy Queen [een fastfoodrestaurant met veel soorten ijs], op zijn kosten. Maar wat gebeurde er na met 30-0 te hebben verloren en beschaamd naar de grond te hebben gestaard alsof onze achtjarige wereld was ingestort? Mijn vader liep de dug-out in en zei: 'Jongens, de volgende keer verslaan we ze. Kom, laten we naar de Dairy Queen gaan!'

1. DAT IS MIJN ZOON!

Het sombere gevoel van driemaal slag; het in elkaar gedoken teruglopen naar de dug-out; de bal net boven je handschoen laten glippen, waardoor de tegenstander weer een homerun kan maken ... Dit alles werd plotseling vervangen door het geweldige vooruitzicht van een 'sundae'-ijsje met karamelsaus met de kenmerkende krul erbovenop.

Het maakte niet uit wat de score was of hoe slecht we hadden gespeeld, mijn vader nam ons na elke wedstrijd mee naar de Dairy Queen. Omdat Kenova maar een klein stadje was, was het team dat ons net vreselijk had ingemaakt, er vaak al om hun heerschappij op het speelveld te vieren. We wisten allemaal wat ze dachten en tegen zichzelf fluisterden: 'Wat doen jullie hier in vredesnaam? We hebben jullie net weggevaagd. De Dairy Queen is alleen voor winnaars!'

Zich vriendelijk en gul opstellen naar anderen toe kenmerkte het gedrag van mijn vader; daarin toonde hij wat genade was. Voor hem was dit niet de uitzondering, maar de regel. In dat honkbalteam liet hij alle jongens zien hoeveel God van hen hield. Ons team kreeg altijd datgene wat mijn vader ons wilde geven, in plaats van enkel en alleen te kijken naar onze prestaties tijdens de wedstrijd. Het was alsof mijn vader ons met één enkel woord en één enkele daad vertelde: 'Je denkt misschien dat je het niet verdient om hier te zijn. Wellicht zeggen anderen dat je hier niet thuishoort. Maar ik ben de coach. Ik ben de vader

die het hier voor het zeggen heeft. Ik zeg dat je hier mag zijn, dus mag het. Het gaat om mijn voorziening, niet om jouw prestatie.’ Dit doet me denken aan de woorden van de apostel Paulus in Efeze 2:8:

‘Want uit genade bent u zalig geworden, door het geloof, en dat niet uit u, het is de gave van God ...’

Ik heb tot mijn vijftiende gehonkbald met mijn vader als coach. Dat laatste jaar kwam ik voor het eerst in al die jaren niet in het sterrenteam terecht. Maar tegen die tijd wist ik dat muziek de nieuwe rode draad in mijn leven was. Mijn vader leverde de handschoen in en werd mijn onofficiële, onbetaalde, maar altijd enorm trouwe pr-agent. Nog voor ik ooit in Nashville had opgetreden, schepte hij al over mij op. Hij vertelde iedereen hoe geweldig ik was. Tegen mij zei hij steeds: ‘Je bent de beste, jongen.’ En ik antwoordde dan: ‘Ja, ja, maar u bent mijn vader. U wordt geácht dat te zeggen.’

Ik was een keer genomineerd voor een Grammy Award, maar won die keer niet. Vanuit Los Angeles belde ik mijn vader na afloop, en zei: ‘Hé, ik heb de Grammy niet gewonnen, maar u hoeft het niet erg te vinden, want ik vind het ook niet erg.’ Aan de andere kant van de lijn bleef het een tijdlang stil. Ik vroeg: ‘Pap? Bent u er nog?’ Hij zei: ‘Ja.’ Toen besepte ik dat hij boos

1. DAT IS MIJN ZOON!

was. Niet op mij, maar op alle leden van de National Academy of Recording Arts and Sciences die hadden besloten de gouden grammofoon aan iemand anders te geven. Uiteindelijk reageerde mijn vader met de woorden: ‘Man, man! Wat dénken die mensen eigenlijk?!’

Mijn ouders stonden altijd overal goed bekend. Zij waren het toonbeeld van Gods genade, wat te danken was aan het feit dat ze al heel lang samen waren en Jezus liefhadden. Niet omdat ze het altijd zo gemakkelijk hadden gehad. Beiden hadden er echter bewust voor gekozen om zo in het leven te staan.

Mijn moeder was nog maar net acht jaar oud, toen zij en de andere drie kinderen door mijn grootmoeder werden verlaten. Mijn moeders moeder is indertijd met haar koffer het huis uit gelopen om nooit meer terug te komen. Mijn moeder had de rest van haar leven boos kunnen blijven omdat ze in de steek was gelaten, maar in plaats daarvan koos ze ervoor God als ‘ouder’ aan te nemen. Ze koos voor beter, niet voor bitter. Haar leven was een voortdurende afspiegeling van het feit dat ze had besloten haar hemelse Vader die rol de rest van haar leven te laten overnemen.

Mijn grootvader overleed plotseling ten gevolge van een hartaanval, toen mijn vader nog maar zestien jaar was. Mijn vader was enig kind. Een broertje van hem was levenloos geboren. Voor het kindje dat ze nooit zouden leren kennen, hadden

ze een dienst gehouden en ze hadden een graf voor hem uitgezocht. Hun gezin was diep getroffen door tragedie en rouw. En vanaf dat moment, op een leeftijd waarop een kind wanhopig hard een vader nodig heeft, was mijn vader verantwoordelijk voor een moeder die weduwe was geworden.

Los van elkaar en samen kozen mijn ouders ervoor om op hun Vader te vertrouwen en lieten ze zich op hun levensreis, elke dag weer, dragen door zijn kracht en genade.

In de loop der jaren – lang nadat mijn ouders in de buurt van mijn zus en mij, en onze gezinnen in Franklin, vlak bij Nashville, Tennessee, waren komen wonen – heb ik een antenne ontwikkeld voor mensen die mij tijdens het winkelen volgen. Onbekenden staan me soms aan de andere kant van het pad aan te staren, en wanneer ik vervolgens het volgende gangpad neem, komen ze meteen achter me aan. Het volgende pad, precies hetzelfde. Alsof we in de supermarkt tikkertje doen of verstoppertje spelen.

Uiteindelijk laat ik ze maar dichterbij komen, zodat ze hun ei kwijt kunnen: ‘Jij bent toch Michael W. Smith?’ Ik glimlach en antwoord: ‘Klopt, aangenaam.’ Maar vaak rollen dan de volgende woorden over hun lippen: ‘O, wat heb je toch geweldige ouders.’ Die woorden bezorgen me altijd een glimlach en een intens gevoel van dankbaarheid. Geen handtekening of een

1. DAT IS MIJN ZOON!

snelle selfie tussen de aardappelen en de groenten, maar een ‘wij zijn dol op je ouders’. Geweldig.

Ik ben me er goed van bewust dat in onze huidige cultuur lang niet iedereen zo’n getuigenis over sterke, godvrezende ouders kan geven. Er was misschien geen geweldige vader die het beeld van God weerspiegelde; of zelfs niet eens een goede vader. Sommigen hadden in het geheel geen vader. Maar het geweldige nieuws van het evangelie omvat ook dat God de eerste en de ultiemste Vader is, zodat Hij ook voor jónú een vader kan zijn. Hij wíl zelfs graag een vader voor jou zijn. Hij verlánkt ernaar een vader voor jou te zijn. Op elke leeftijd en in elke levensfase staat Hij voor je klaar. Ongeacht de aan- of afwezigheid van je vader of je moeder. God kan een Vader voor jou zijn.

‘Zie, hoe groot is de liefde die de Vader ons gegeven heeft: dat wij kinderen van God worden genoemd.’

– 1 Johannes 3:1

Op een dag werkte ik in mijn studio in Franklin aan een album. In die tijd worstelde mijn vader al dagelijks met zijn dementie. Mijn moeder belde me in paniek op, en zei: ‘Jongen, je vader is gevallen, en ik krijg hem niet overeind! Hij is lijkleek geworden, en ik ben bang dat we hem verliezen! Ik heb het alarmnummer gebeld. Kom alsjeblieft zo snel mogelijk naar huis!’

Bij hun huis aangekomen zag ik een brandweerwagen, een ambulance en nog enkele hulpvoertuigen staan, allemaal met hun knipperlichten aan. Bij binnenkomst trof ik mijn vader aan, precies zoals mijn moeder had omschreven. Ik dacht bij mezelf: dit is het einde. Hij leeft niet meer. Mijn vader gaat vandaag naar de hemel. Ik wist dat hij er klaar voor was en bereid was om te sterven, maar dat gold niet voor mij. Ik was er nog niet aan toe om hem te laten gaan.

Uiteindelijk legden de ambulancebroeders hem op een brancard, reden hem naar buiten en schoven hem de ambulance in. Aangezien ze dachten dat er niet voldoende tijd was om eerst naar het ziekenhuis te rijden, begonnen de broeders hun werk daar achter in de ambulance.

Nu behoorden allerlei eigenaardige zinnnetjes tot mijn vaders vaste repertoire. Bijvoorbeeld: ‘Wat is er in vredesnaam in de wijde sportwereld gaande?’ Wanneer hij wilde dat iedereen stil was en naar hem luisterde, zei hij altijd: ‘Attentie! Attentie!’ Terwijl de broeders hun best deden mijn vader te redden, stond ik bij de deur van de ambulance te wachten. Alle burens waren naar buiten gekomen en stonden om mijn moeder en mij heen. Ze zagen er allemaal bezorgd uit, sommigen stonden te bidden.

Na enkele minuten zag ik dat mijn vader zijn hoofd een klein beetje optilde. Langzaam sloeg hij zijn ogen op en zag mij staan.

1. DAT IS MIJN ZOON!

Plotseling, en steeds harder, naarmate zijn krachten terugkwamen, riep hij zijn vermaarde woorden: ‘Attentie. Attentie! ATTENTIE!’ Geschrokken door zijn plotselinge opleving en zijn kreten stopten de broeders met hun hartmassage en deden ze een stap naar achteren.

Vervolgens verkondigde mijn vader aan de hulpverleners en aan alle burens die waren samengedromd: ‘Weten jullie wel wie dat daar is? Dat is mijn zoon, Michael W. Smith!’ Glimlachend dacht ik bij mezelf: o, pap, dit is te erg voor woorden. Maar zijn eerste gedachte toen hij weer bij bewustzijn kwam, betrof mij en zijn vaderlijke liefde voor mij.

Wie je ook bent en in welke omstandigheden je ook verkeert, onthoud dit goed: dit tafereel speelt zich voortdurend af wanneer jóúw Abba Vader vanuit de hemel naar jou kijkt, en zegt: ‘Weten jullie wie dat daar is? Dat is mijn kind. Dat is mijn dochter. Dat is mijn zoon.’ Zijn eerste gedachte gaat uit naar jou, en zijn liefde voor jou is de liefde van een Vader voor zijn kind.

We kunnen onze bestemming pas bereiken als we weten wíe we zijn. En weten wie we zijn, kan alleen worden bepaald door Degene ván wie we zijn. Die intimiteit in ons hart met God kunnen we pas bereiken als we de genade ontvangen waarmee Hij jou, als jouw Vader, als overwinnaar huldigt, ook al heb je verloren. Ook al heb je het zestien keer geprobeerd en heb je vijftien keer verloren. De enige manier om vanuit een sterk geloof te

leven, is die kennis, dat geloof en die waarheid voor jezelf te aanvaarden.

Wie je ook bent en wie je ouders ook zijn of waren, ongeacht of ze aan- of afwezig waren, hoe goed of slecht ze ook zijn geweest, ik wil je graag aanmoedigen om 's ochtends bij het ontwaken in de spiegel te kijken en in je hart de kracht te vinden om tegen jezelf te zeggen: 'Ik weet dat ik er nog niet ben, maar ik ben blij met wie ik aan het worden ben.' Waarom? Om wat Paulus in Romeinen 8:10-11 heeft gezegd:

'Als Christus echter in u is, dan is het lichaam wel dood vanwege de zonde, maar de geest is leven vanwege de gerechtigheid. En als de Geest van Hem Die Jezus uit de doden opgewekt heeft, in u woont, zal Hij Die Christus uit de doden opgewekt heeft, ook uw sterfelijke lichamen levend maken door Zijn Geest, Die in u woont.'

Ik geloof dat dat waar is, over jou en voor jou. Samen kunnen we vol vertrouwen belijden: 'Vader, ik vind het geweldig wat U doet. Ik weet dat ik nog een lange weg te gaan heb. Ik weet dat ik het gisteren verprutst heb, maar vandaag ben ik blij met hoe U bezig bent mij te maken en te vormen, naar úw beeld.'

1. DAT IS MIJN ZOON!

Jammer genoeg zijn de woorden ‘God houdt van jou’ in onze westerse cultuur een beetje een cliché geworden. Maar hier volgt de andere kant van die gedachte die je leven kan veranderen: je moet God van je laten houden.

Je moet zijn geschenk van genade in je leven ontvangen. Ongeacht je worsteling, je pijn, wat je ook hebt meegemaakt of doorstaan, wat je iemand ook hebt aangedaan of wat iemand jou heeft aangedaan, God kán als een vader voor jou zijn. Laat Hém als een ouder voor je zijn, net zoals mijn moeder en vader hebben gedaan.

Deze boodschap ben ik na het overlijden van mijn vader blijven verkondigen. Ook heb ik deze boodschap uitgedragen tijdens mijn optredens overal ter wereld. Dit is ook mijn boodschap in dit boek. Op deze manier wil ik graag de eenvoudige waarheid verkondigen die je kan bevrijden: God is een bijzonder goede Vader. Jóúw bijzonder goede Vader.

‘Ik vertrouw erop dat Hij Die in u een goed werk begonnen is, dat voltooiën zal tot op de dag van Jezus Christus.’

– Filippenzen 1:6